

La Veu de Catalunya

5cent.

ANY 1er. NÚM. 39

BARCELONA: DIJOUS 9 DE FEBRER DE 1899

EDICIÓ DEL MATÍ

DIARI CATALÀ D'AVISOS, NOTICIAS Y ANUNCIS
Redacció y Administració: Rambla de las Flors, 25.—Teléfono 152.
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
BARCELONA (Edició del vespre): 1 pta. al mes
ESPANYA: 4 ptas. trimestre
Fora d'ESPANYA: 9 ptas. trimestre
Paquet de VINTICINCH NÚMEROS: 75 céntims
Anuncis, esquelas, remissions y reclams, a preus convencionals. Per l'edició del vespre s'admeten esquelas mortuaries fins a las sis de la tarde. Per l'edició del matí, fins a las dues de la matinata.

Anuncis del dia
Sants Alexandre y Nicolau, martirs y Santa Apolonia, verge y martir
Sants de demà: Sant Guillem d'Aquitània y Santa Escolástica, verge.
Quaranta horas: Comensan a l'iglesia del Oratori de Sant Felip Neri.—S'exposa a dos quarts de sis del matí y se reva a las set de la tarde.— Demà continuaran a la mateixa iglesia.
Cort de Maria: Fa la visita al Fúerim (Cort de Maria, a Sant Just ó a Santa Mònica.— Demà a la Mare de Deu de l'Ajuda en sa iglesia privilegiada, ó be a la de la Bonanova ó Sant Agustí.
La Missa d'avuy: Es de Santa Agnès, verge y martir.—La de demà es de Santa Escolástica, verge.

Observatori meteorològic de la Universitat.—D.^{re} E. Lozano.— 8 febrer.
Horas d'observació: 9 matí; 3 de la tarde.—Barómetro a 0 y al nivel del mar: 768.000
Temperaturas: Máximas: 22.5 sol; 18.5 ombra. Mínimas: ref.: 4.8; 7.0 ombra.—Termómetro tipo: 15.0.—Pluja en 24 horas: 0.00.—Aguja evaporada en 24 horas: 1.65.—Granizo: 0.00.—Vientos: Dirección: ONO. O. Velocitat per 1^a: 3.2; 4^a: 4.5.—Estat del cel: Cubert.—Núvolos: Clases: Cum.—Cantidad: 0.9; 1.0.
Sortida del Sol, 7 h. 07 m.—Posta, 5 h. 25 m.—Sortida de Lluna, 12 h. 51 m.—Posta, 11 h. 57 m.

La casa dels llenzols

dona de franch á tots los molts coleccionistas y aficionados que passen á recullir-lo

UN CARTELL ANUNCIADOR TIRAT Á TRES COLORES • 56, Pelayo, 56

+

Don Pere Estela y Tolsanas

Successor de la extinguida rahó social Estela y Bernareggi
doná sa ánima á Deu lo día 31 de janer prop-passat
(A. C. S.)

Los desconcelats viuda, mare, germans, cunyats, oncles, tias y demás parents, al recordar á sos amichs y coneguts tan sensible com irreparable perdua, los hipregan encomanin á Deu la ánima del difunt y se serveixin assistir als funerals que pera son etern descans se celebrarán avuy, dijous, 9 del actual, á las deu del matí, á la iglesia parroquial de Santa Agna.

No s'invita particularment.

Per respecte á la santetat del temple lo dol se dona com á despedit

ANTIGA "CASA ROMEU," MOTORS DE GAS
DE DIBUJOS Y BRODATS
S'ha mudat del carrer de la Canuda, cantonada á la Rambla dels Estudis, al mateix carrer de la Canuda, número 6.

Comunicat

Senyor Director de LA VEU DE CATALUNYA:

Havent arribat á men coneixement que l'establiment funerari «La Neotafía» ha cumplimentat alguns encàrrecs y ordres de personas amigues del que suscriu que á n'ella han acudit ab la creencia de que encare continuen essent l'encarregat de la administració de dit establiment, lo que no es cert, me precisa per aytal motiu fer novament pública manifestació de que cap classe de relació hi tinc y ny dia at ita casa, encare que en ella no's manifesti concreta y categoric ment lo nt formar part de la mateixa á las diferentes personas amigues me ras que equivocadament y per rahó de mon nom y serveys, acudeixen al referit establiment ab la seguretat de que he d'esser jo l'encarregat del cumplimen de sas ordres; per lo qual, á fi d'evitar la repetició d'aytals equivocacions en benefici seu y perjudici de mas relacions y del meu, m' veig ab la necessitat de participar, per medi de la present, á pesar d'haberho ja anunciat en varis periódics de la localitat, que'm trovo al frente de la direcció del establiment LA FUNERARIA SISTEMA MODERNO dels senyors Pere Domenech y Andreu Vallibó, situat en la Ronda de la Universitat, número 31, alont lo públic que'm fauat en la Ronda de la Universitat, podrà apreciar la classe de serveys que en ell s'hi fan, y que son los mateixos ab que de llarch temps he procurat sempre atendre al públic.

Donantli, senyor Director, las mes expressivas gracias per la inserció del present, se repeteix de V. affm. S. S. Q. B. S. M.

JOAN FURMENTI.

Teléfono 1893.

J. MARSANS ROF. --- Valors y cupóns
Rambla de Canaletas, 2
Queda oberta la negociació de tots los cupóns vensuts y obligacions amortizadas dels ferrocarrils de Tarragona á Barcelona y Fransa.

Los partits polítics

II Y ÚLTIM

Creym tenir dit lo suficient, respecte l'exemple d'Inglaterra, los Estats Units y Vizcaya, que com á principal argument nos posé el senyor Mañé y Flaquer. Mes com, apart de lo dit, nosaltres no sostenim ni hem sostingut que no puguin trobarse partits polítics en los pobles de régimen representatiu, sino que lo que dihem es que no son necesarios, ni siquiera convenientes, sino pel

d'aver sigut lo primer que en lo món iniciá lo régimen representatiu en lo govern de la nació, encare avans que la Inglaterra promulgues la seva famosa Carta Magna de Joan Sens Terra confirmada més tart per Enrich III. Lo senyor Mañé coneix prou be aquest poble que s'anomena Catalunya, que en ple segle XIII feu ja exclamar á un de sos reys dirigintse á sa esposa, que volia's fessin degollar los quefes d'un mohiment popular. «Reyna, Reyna, lo nostre poble es lliure y no subjugat com lo poble de Castella».

Com la generalitat de pobles que han viscut ó viuen baix lo régimen representatiu, Catalunya no conegué's partits polítics durant aquells segles gloriosos, que avuy, molts catalans semblan oblidar, en que sent la regna y senyora del Mediterrani, y respectada y temuda á Europa per la sabiduría de sas lleys y'l poderiu de son comers y de sa riquesa, d'entre aquella no intermunda revolució y caos aparent de l'Edat-mitja, conciliant sempre la necessitat de conservar sas institucions fonamentals ab l'aspiració constant de progrés, y entre l'inevitable lluyta de classes y d'interessos, anava formant las nostres Corts Catalanas, las primeras que ab existencia normalizada hi hagueren en lo món, y aquell govern representatiu que á pesar de tots los defectes de sa época, encare avuy es l'admiració de illustres pensadors afiliats á las mas diferentes escoles de Fransa y d'Italia, y que fou sens dupte'l régimen representatiu més acabat y d'espirit més obert á tot veritable progrés que conegué l'Europa en l'Edat-mitja, molt superior per la mateixa defensa de las libertats populars, en molts punts, á las mas celebradas constitucions modernes, com tan be y ab comprobació de tota mena de documents històrics, tenen demostrat los senyors Corolen y Pella en son libre Las Corts Catalanas, per desgracia molt menos conegut y estudiat per molts catalans de lo que deuria.

Esferieix lo cor de tot català, com deuria esferieix lo de tot bon espanyol que volgués desapassionarse un moment

y conegui la historia y la ciencia del dret polític, pensar lo que seria, y lo que's avuy l'Estat espanyol, si en lloch d'aver predominat en ell durant los últims segles l'espirit romàntic y cavalleresch si's vol, pero tencat y estacionari dels pobles del Sur y de Castella, hagués predominat l'espirit obert y progresiu del Nort y de nostra terra; y lo lloch que avuy ocuparia en lo mon civilisat, á través de lo natural progrés del temps, lo régimen polític peculiar de Catalunya, si en mal hora los governs absoluts y'l predomini del poble de Castella no hagués interromput lo natural y progresiu desenrotlló d'aquellas sabias institucions, y d'aquells principis eminentment progressius ab que nostres antepassats havian fonamentat lo régimen representatiu de nostra terra. Es ben possible que no se citaria avuy l'exemple d'Inglaterra y de Suiza, sino lo de nostra Catalunya com á modelo de pobles lliures ben regits y governats. Tenim, donchs, que Catalunya, lo poble que primerament iniciá en lo món los principis del régimen representatiu, y que més sabiament sapigué desenrotllarlos durant varis sigles, no conegué los partits polítics.

Mes separatns ja de la part històrica de la qüestió á la que hem entrat, portats pel senyor Mañé y Flaquer, nosaltres al combatre la pretenguda necessitat dels partits polítics dintre los governs representatius plantejavy tractavy la qüestió baix lo punt de vista filosòfic. No miravy al passat, sino al pervindre; ni estudiavy lo que havia sigut, sino lo que es y lo que deuria ésser. Estudiavy y senyalavy los mals terribles que l'existencia dels partits polítics porta necessaria y forosament ab ells involucrada.

Sosteniam y sostenim que la organització de partits polítics disciplinats ab un credo tencat y definit, dividint los ciutadans entre vencedors y vensuts, té per principi y fonament una ficció y una mentida. Deyam y repetim que es una puerilitat y una ignocencia, volguer partits polítics organitzats y no volguer l'existencia del caciquisme, sens lo que, aquells, ni son humanament possibles, ni's concebeixen menos que enlloch en los pobles de nostra rassa. Afegim avuy que'l partits polítics crean un Estat dintre un altre Estat, un poder sobre ó sota un altre poder, y una autoritat sobre ó sota una altra: la del funcionari apartament investit del poder social, y la del quefe general ó local del partit de qui aquell depen, ab l'agrand de que aquest, que es qui de fet té en sas mans lo poder, resulta irresponsable. Com si aixó no fos prou, l'existencia dels partits polítics, en la necessitat que tots tenen d'atraure activitats que d'altre modo no anirían á la política, porta com á conseqüencia necessaria la desviació dels lligaments apassionaments, los egoismes, los carèchs, els homes y n'ols homes pels carèchs, ab l'impediment de l'espantos turbid de aspirants á tots los puestos honorífics ó retribuïts de la máquina governamental. Per fi, l'existencia dels partits polítics, elimina moltes de las foras vivas d'un poble per quant, exclon del govern á tots los que al partit no pertencien, entre los que hi han sempre molts, y molts vegades los millors, per prestar grans serveys á la seva patria; ademés de que donant lo nom d'opinió pública al pensament del quefe de partit, maten y ofegan los partits polítics las iniciatives particulars y las energias individuals en la inmensa varietat de formas y matissos ab que sempre aquestas se presenten en la vida.

Res á tot aixó diu lo senyor Mañé, com no sigui l'afirmació que fa dirigintse á nosaltres de que si no volém partits polítics es necessari que renunciem á tot progrés en la vida social, puig aquest, segons afirma, sols pot obtenir-

se mediant las lluytas dels partits polítics.

Com lo senyor Mañé y Flaquer con-signa aquella afirmació sens dirnos en qué l'apoya, difícil nos es combatre-la; mes creym molt sincerament que'l senyor Mañé en aquest particular s'equivo-ca. Jamay nos han seduit ni espantat ni's qualificatius de reaccionaris, ni's de progressistas. Sense ser revolucionaris, al recullirnos tots los dias dintre lo íntim de nostre cor, sentim sed abrasadora de avens en tots los ordres, y aixó per nostra conciencia basta. Creym que en lo cami de la perfecció quedan encare á las sociatats espays inmensos á recorrer; y lluny de creure que implantat lo régimen representatiu, per la sola virtut del sistema tots los ciutadans serán justos y benéfics, sabem que las lluytas socials y polítiques serán perdurables en l'humà llinatge, presentantse molt sovint en ellas barrejat la veritat ab lo error, y servint molts voltas, en aquesta perdurable lluyta, lo mateix error per fer sortir la veritat més magestuosa y revestida de llum més pura.

Mes per aixó mateix nosaltres que comprem que actualment y per rahó de las circunstancias que atravessa lo Estat espanyol, se constitueixi un partit polític ab tots los elements, vinguin del camp que vulguin, pera que ab coratge y de bona fe desitjin la reconstitució y reforma del Estat espanyol sobre bases molt diferentes de las que l'han portat al grau de feblesa y corrupció que avuy presenta, aixis mateix enteném que si aquest partit purament circunstancial no ha de resultar un nou y encare més fort destorb, entre altres condicions, y comensant per convencences de que ell mateix ha de desaparèixer com á partit polític lo dia del triomf, sens fer desde'l poder cap distinció entre los que lluytaren ab ell y los que no, ha de proposarse com á principal fi, al mateix temps que la restauració de totas las entitats socials que la naturalesa y la historia té creadas y que ha pogut oprimir, pero no ofegar-se durant los últims segles, l'abolició de tota mena de partits polítics com organismes de govern.

Si aixó venia, cosa que avuy per avuy desconfém casi del tot, no per aixó deixarian d'existir, com lo senyor Mañé y Flaquer sembla indicar, avans pel contrari se multiplicarian las lluytas socials y polítiques y ab las lluytas las victorias y lo constant avens. Lo que hi hauria es que á las lluytas enganyosas dels partits polítics succeirían las lluytas d'idees, de classes y d'interessos, lligaments y veritables entre los diferents organismes socials. Al quietisme de la mort, á que fora dels moments de neuras electorals tenen los partits polítics sotmesos als pobles, substituiria lo feon ó incesant mohiment de la vida.

Las agrupacions de personas sustituirían las agrupacions d'interessos, de procediments y d'idees. A la obediencia cega y poch moralisadora al quefe general ó local del partit, la obediencia saludable, dignificant y noble á l'autoritat y al poder social. A la uniformitat dels partits polítics, que tot ho mata y paralisa, l'armonia que tot ho vivifica y anima, produida per las mas diferentes y hasta contrapuestas vens dels organismes socials, y per fi, á las voluntats sobranes y omnipotents dels quefes de partit y á aquella anomenada opinió pública que si alguna volta en nostres dias surt de son ensopiment es pera mostrarse juguet de quatre desenfrenats y ambiciosos, voluble, sempre violenta y casi sempre equivocada, succeiria'l despertament de las veritables conciencias nacionals, sense'l que una nació no pot ser may altra cosa que un cos putrefacto.

NARCÍS PLÁ Y DENIEL.

Dom Llorens Perosi

Diuen que's tracta de fer venir á Barcelona aquesta Quaresma al jove músich capellá Dom Llorens Perosi, qual nom ha correut en un any per tots los diaris; diuen que volen ferlo venir al teatre Principal pera executar sa darrera obra, l'oratori «La Resurrecció de Jesuchrist»; pero diuen que la casa Ricordi exigeix pera aixó una etzegallada de milers de liras. Tant si ve com si no ve, no deixa de venir á tom lo publicar lo seu retrato, are que, segons diuen, ha sigut nomenat director dels cantors de la famosa Capella Sixtina de Roma.

Dom Llorens Perosi no té mes que 28 anys. Va ferse monjo del famós monestir de benedictins de Monte Cassino; però, al conèixe sas aptituds musicals, van enviarlo á Ratisbona á estudiar ab Franz Haberl. Va tornar á Venecia y van ferlo mestre de capella de Sant Màrch; y allí va concebir la idea de representar la vida de Christo en dotze oratoris, que tot seguit va comensar á compondre.

Fa no més que un any que va publicar lo primer, «La Passió de Christo»; y fa pocas setmanas que s'ha estrenat ja'l quart, «La Resurrecció de Christo». Lo segon y l' tercer han sigut «La Transfiguració» y «La Resurrecció de Llitzor». Tot aixó ha fet Perosi en un any. Ja es treballa.

Si no fos que'l entusiasmes dels italians en materia de música no son de molta confiansa, perque darrera de tots ells s'hi ven sempre'l filferro ab que fan ballá 'ls putxinel·lis los editors Ricordi y Sonzogno, s'hauria de creure que en Perosi es un geni d'aquells que omplen lo món per llargas centurias; pero mentres la fama no's vinga d'altras terras ó be'l coneixement propi no ho aboni, hem d'estar sempre ab por de que'l cisne se'ns torni un anech.

Notas politicas

Castelar-exprés

El Liberal de Madrid va publicar ans d'ahir un article que anuncia com escrit expressament per la Publicidad, aquest colega de Barcelona.

L'article-exprés passa com se veu per estacions successivas. «Mentres no sia de càrrega ó carregós com de costum!» No l'hem llegit encare. Diu que es de actualitat; suposém que deu fer un nus á la cua á aquella unidad inconculta de que parlava l'any passat.

Tracta de programar nous; de segur que sense tenirhi res que veure rebrem nosaltres.

L'oracle castelari

Tal dit, tal fet.

Parla Castelar, parla en una colla de articles sortits á l'hora d'aquella oficina literaria al engrés, ahont l'illustre tribuno dicta y sis ó set mans interpretan al oracle, al verbo de la democracia.

